

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΔΡ. 686
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΔΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΝΡ. 51

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Μία βόμβα που δεν την επερίμεναν

Το μικρότερον τσέκ

Ο διεξαγόμενος Ευρωπαϊκός πόλεμος εδημιούργησε τα μεγαλύτερα εμπορικά ρεκόρ εις τα διάφορα είδη του 'Αμερικανικού εμπορίου.

Η 'Αμερική κατά το διάστημα του μεγάλου τούτου αγώνος έγινε ο προμηθευτής πλείστον ειδών και εις μεγάλας ποσότητας, πρὸ πάντων διὰ τὰ ἐπιτόκια Κράτι, ἐν μέρει δὲ καὶ ξειραγωγίως εἰς μεγάλα ποσά ἐπίσης καὶ διὰ τὸν λοιπὸν Κόσμον.

Ἐννοεῖται δὲ οὗτοι κατόπιν τῶν τεραστίων τούτων προμηθειῶν καὶ τὰ σχετικά «τσέκ» ἀντιπροσωπεύουν χρηματικά ποσά ἀναλόγως μέγιστα.

Μολαταῦτα, τὸ πρῶγμα δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ. Ἡ 'Αμερική ἀνάκαθεν ὑπερῆγεν ἢ χροῖα τὸν παραδόξον, τῆς πρωτοτυπίας τῶν ἀτομικῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν, προκειμένου δὲ περὶ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, τὸ μέγεθος τῶν χρηματικῶν ποσῶν δὲν προσεγγεῖ πολλὴν ἐκπλήξιν.

Καὶ ἄλλο ὅμως τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν 'Αμερικήν, προσεγγεῖ ἀληθὺς βεβαίαν ἐκπλήξιν.

Οἱ 'Αμερικανοί, οἱ ὁποῖοι καυχῶνται δικαίως ἐπειδὴ αἱ 'Αμερικανικαὶ τραπεζαὶ ἀποδίδουν τὰ μεγαλύτερα ρεκόρ καὶ ἐν καιρῷ ἐρήνης ἀκόμη, παρουσίασαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν, ὅτι ἐξέδωκαν καὶ τὸ μικρότερον «τσέκ».

Τὸ «τσέκ» αὐτὸ ἦτο ἀξίας ἐνδὸς «σέντες» μόνον! Δηλαδή μίαν πεντάρας.

Ἡ τραπεζικὴ αὕτη ἐπιταγή, τὸ μικροῦτοκο «τσέκ» ἐπιστράφη ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βίρμεν, δηλαδή ὑπὸ τὸν κεντρικὸν ταμίον τῆς ἐξ διαταγῆν τοῦ κ. Μανουκίου Πρόκτορ εἰς Μόντρεαλ Πουαί. Ὁ κ. Πρόκτορ διευθύνει κολοσιαιᾶν σιδηροδρομικὴν ἐπιχείρησιν πρὸς μεταφορὰν ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων μεταξὺ Μόντρεαλ Πουαί καὶ Βάγδεβιλ, εἰς ἀπόστασιν 8 μιλίων. Ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη ἀποφέρει μεγάλα κέρδη, ἀλλ' ὁ κ. Πρόκτορ ἔνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ πρὸς ἄλλας ἐταιρίας, ἠθέλησε χάριν ρεκλάμης νὰ μεταφέρει καὶ τὰ ταχυδρομεῖον, ὥστε νὰ ἐμφορῇ νὰ θέσῃ ἐπὶ τὸν βαγονίον τῆς γοαμῆς τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐπίσημον Ταχυδρομεῖον». Ἀποῦ ἐλαβε μέρος εἰς σχετικὴν δημοκρασίαν, ἀνέλαβεν αὐτὸς, προεστίας πρωτοτυπία, νὰ μεταφέρει τὰ ταχυδρομικὰ δέματα ἀντὶ ἐπιδόσεως πληρωμῆς ἐνδὸς «σέντες» μίαν πεντάρας. Καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρχισαν νὰ ἐκδίδονται τὰ μικρότερα «τσέκ» τοῦ κόσμου, ἀντιπροσωπεύοντα τὴν ἀξίαν αὐτῆν.

Ἡ πολεμικὴ ἐλαστικότητα

Ὅπως εἶπεν ἄλλοτε ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ 'Ισπανικοῦ στρατοῦ διαφοροποιήσας στρατηγικὴν μαχητικὴν Ὀυγιάμ, κάθε στρατός, ὅπως κάθε εἶδος, πρέπει νὰ εἴη ἐλαστικώτατος.

Ὁ αὐτὸς δὲ ἔξοχος στρατιωτικὸς ἀνὴρ, ἐπεξηγῶν τὴν γνώμην του, προσέθεσεν, ὅτι ἡ ἐλαστικότης τοῦ στρατοῦ συνίσταται ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν, ὡς τὴν μεγίστην συνεκτικὴν του δύναμιν.

Αὐτὸ τὸ πολεμικὸν ἀξίωμα τοῦ Ὀυγιάμ ἀποτελεῖ παλαιὰν ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν ὅμως ὀλίγοι στρατοὶ κατόρθωσαν νὰ ἐκμεταλλεῖσθαι.

Εἶνε δὲ ἀναμφισβήτητον ὅτι ἀνευ τῆς ἐλαστικότητος τὴν ὅποιαν παρέχει ἡ πειθαρχία εἰς ἕνα στρατόν, εἶνε ἀδύνατον ὁ στρατός οὗτος νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἐν ὅλον μὴ μετωρικὴν ἰδέαν διευθύνουσιν διὰ τὰ τμήματα αὐτοῦ. Ἀνευ δὲ τῆς πειθαρχίας ὁ στρατός ἀποσυντίθεται ταχέως, ὅπως τανυκίεται καὶ καθίσταται ἀχρηστον καὶ τὸ εἶδος οὗτον στερεῖται ἐλαστικότητος καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν κινήματα μεταβάλλεται εἰς τεμάχια χάλυβος, ἀντὶ ὅλου ὅπως ἦτο πρῶν.

Τὴν μεγίστην ἀξίαν τῆς ἐλαστικότητος κάθε στρατοῦ κατέδειξε πολλῶν καὶ ἐξακολουθεῖ καταδεικνύον συχνά καὶ ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος.

Ἀνευ ἐλαστικότητος, ἀνευ πειθαρχίας καὶ ζήλου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδικουμένου γενικοῦ ἢ μερικῶ ο σκοποῦ δὲν εἶνε δυνατόν πλέον νὰ δράσῃ ὁ στρατός, κατὰ τοὺς σημερινούς μάλιστα πολέμους οἵτινες παρουσιάζουν καὶ

κόπους περισσοτέρους καὶ τὴν ἀνάγκην πολλῶν στρατιωτικῶν γνώσεων ἀπὸ πάντας τοὺς μαχητὰς ἰδίως δὲ τοὺς βαθμοφόρους, ἔνεκα πολλῶν λόγων, τῶν ὁποίων σπουδαιότερος εἶνε αἱ μεγάλοι ἀπώλειαι καὶ εἰς νεκρούς ἄλλα ἰδίως εἰς τραυματίας.

Ἐν γένει ἡ ἐλαστικότης ἀποτελεῖ πολυτιμώτερον πρῶτον διὰ τὴν εὐκολίαν πρὸς διευθύνσιν τῶν στρατευμάτων, καὶ δὲν εἶπεν ὁ περβολὴν ὁ Ὀυγιάμ, ὅστις τὴν παρέβαλε μὲ τὴν ἐλαστικότητά τοῦ εἵρους.

Κάθε κράτος ἄλλως τε, ὅπως παρατήρησεν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά τοῦ ὁ Βίσμαρκ, ὅστις ἂν καὶ ἦτο κυρίως διπλωμάτης, εἶχεν ὅμως καὶ μάλιστα στρατιωτικὰ δόξα ἐκ φύσεως καὶ μελετῶν, ὁ στρατός πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιστράτηγου, ἀναλόγως δὲ καὶ κατὰ μέρος καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν κατωτέρων ἀρχηγῶν ὡς ἔξοχος εἰρηστον καὶ στερεόν.

Ὁ Λαμαρτίνος διὰ τὸν Μ. Ναπολέοντα

Δὲν ἠγάπησε διόλου ὁ μέγας Γάλλος ποιητὴς τοῦ παραδόξου αἰῶνος Λαμαρτίνος τὸν Μέγαν Ναπολέοντα. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἐγραψε ποίημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Βοναπάρτης» εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς παρουσιάζει τὸν Ναπολέοντα ὡς ἐξόριστον εἰς τὴν νήσον Ἀγίαν Μελίην, παριστάνει δὲ διὰ ζωγραφικῶν χρωμάτων τὸ σβησμένον μεγαλεῖον του.

Ὁ Λαμαρτίνος γράφοντι δὲ ἐν λόγῳ ποίημά του, εἶχεν ἐπ' οὐκ ὅσον τὸ σύνολον τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν πράξεων ἐν γένει τοῦ μεγαλοφυοῦς κατακτητοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν ὑπὸ τοῦ Μ. Ναπολέοντος διαταχθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα θάνατον τοῦ δούκῳ δὲ Κογνέ. Ὁ ἀδικος οὗτος θάνατος, ὅστις ἐγενε μὲ τὴν πρόσριν συνομοσίαν ἐναντίον τοῦ Μ. Ναπολέοντος καὶ ἰδίως ἡ ἀνευ ἀποδείξεων καὶ μαρτύρων καὶ ἀνευ ὑπερασπίσεως δῆθεν δικαίη καὶ καταδική τοῦ νεαροῦ δούκῳ, ἦτις ἐξετελέσθη ἀδυσχερῶς, ἐνέπνευσαν τὸν Λαμαρτίνον, ὅστις μάλιστα ἀπεκάλυψε τὴν πρᾶξιν αὐτὴν ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐπισκοπεῖται σιωπῶν τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Πολεμικὰ περίεργα

— Διὰ τὸν προσφιλέστερον τῶν Ἰππων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀφιγμένη ὁ Ἀλέξ. Δουμάς (πατὴρ) εἰς ἕνα τῶν ἱστορικῶν του ἔργων, ὅτι μετὰ βίας ἠνέλκετο ἄλλον ἀναβάτην ἐκτὸς τοῦ Ναπολέοντος.

— Ἀλλὰ τότε ἐγένετο βραδύς, ἰδιότροπος καὶ ἀχαρὶς.

— Ἐνθ' ὅταν τὸν ἵππευεν ὁ μεγαλοφυὴς Κορσικανὸς ἀνελάνθωνεν ὅλην τὴν χάριν, μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐνθουσιασμόν του, ὡς νὰ συνεπιδάμετο ποῖον ἀναβάτην ἐφερεν.

— Ὁ διάσημος Γάλλος μουσικὸς Γκουινὼ εἶχε ἐκφράσει τὴν γνώμην ὅτι ὁ ὅξυς ἦχος τῆς αὐλικοῦς ἀναπτύσσει γοργῶς οὐκ μόνον τὸν ἐνθουσιασμόν ἀλλὰ καὶ τὰς σημαντικὰς δυνάμεις.

— Τοῦτο δὲ συμβαίνει, κατὰ τὸν Γκουινὼ, ὅχι μόνον ἐν ὄρα πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

— Ὅσον ἀπορῶ δὲ τοὺς βαρεῖς ἦχους, ὅπως ὁ ἦχος τοῦ ακασίματος ὀρίδων, οὗτοι συντελοῦν μάλλον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ψυχραιμίας καὶ τῆς ἀταραξίας.

— Αἱ κατακτήσεις δὲν γίνονται μόνον δι' αἱματηρὸν πόλεμον, ἀλλὰ καὶ δι' ἐρωτικὸν.

— Οὗτω μεταξὺ ἄλλων ὁμοίων περιπτώσεων καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΒ', πρὸ 400 ἐτῶν προεβίετο εἰς ἐρωτικὸς ἐχθροπραξίας πρὸς τὴν ἱσχυρὰν δούμισαν τῆς Βρεττανίας Ἀννὴν τὴν Βρεττανίαν.

— Μετὰ τὸν γάμον δὲ ἡ Βρεττανίη ἠγνόη μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ ἐσώθη ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Ἀγγλων.

— Ὁ Λουδοβίκος ὅμως διὰ νὰ κατορθώσῃ τὴν διπλὴν αὐτὴν ἐνοσίαν ἠναγκάσθη προηγουμένως νὰ χωρίσῃ τὴν πρῶτην του σύζυγον. — Τὴν ὥραιαν, εὐφρεστάτην καὶ ἀγαθὴν Ἰουάνναν τοῦ Βαλοῦ.

Μία σύγχρονος ἐπιθυμία

Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν τὸν ὁποῖον διατρέχοντες, παρουσιάζει, ὅπως εἶχαν καὶ οἱ προηγουμένοι, πολλὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Πολλὰς τάσεις, πολλὰς ἐπιθυμίας αἱ ὁποῖαι εἶνε γενικαί, κοιναὶ δι' ὅλα τὰ ἔθνη καὶ συνδέονται στενότερα μὲ τὸ λεγόμενον «πνεῦμα τοῦ αἰῶνος».

Μία ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶνε κατὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ ὁμολογίαν σπουδαῖον ἀνδρῶν παντὸς εἶδους καὶ ἡ ἐπιθυμία ἡ ὁποία μᾶς καταλαμβάνει συχνά νὰ φανώμεθα τὸ ἀντίθετον ἢ τοῦλάχιστον ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἴμεθα πράγματι.

Τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν τὴν ἔχουν παρατηρήσει καὶ σημειώσῃ πρὸ πολλοῦ καὶ τὴν ἔκριναν κατὰ πολλοὺς καὶ διαφορῶν τρόπους.

Ἄλλοι τὴν θεωροῦν ὡς ἐπιθυμίαν κακόβουλον, ἄλλοι ὡς ἀπλὴν ἀστείότητα, ἄλλοι ὡς σοφὸν ὑπολογισμόν, ἄλλοι ὡς ἀπλὴν συνήθειαν κλπ. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς ὁμοῦ θεωρεῖται ἀναμφισβήτητος.

Ἀλλ' ἂν εἶνε φανερὰ ἡ τάσις αὐτὴ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων νὰ φαίνοινται διαφορετικοὶ ἀπὸ ὅτι εἶνε πραγματικῶς, εἶνε ὁμοῦ δόσκολον νὰ τὴν κρίνῃ κανεὶς ἀκριβῶς καὶ δικαίως.

Ἀποδείξεις τούτου εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας ἔχουν ἐκφράσει περὶ αὐτῆς ὁ Μὰξ Νορδάου ἰδίως, ὁ Μπέξων, ὁ Γκόρκι καὶ ἄλλοι.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, φαίνεται ὅτι εἶνε δυνατόν, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, νὰ διατυπώσῃ καὶ γενικὴν περὶ αὐτῆς ἰδέαν, εἶνε τὸ ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐπιθυμίας νὰ φανώμεθα ἄλλοιφτικοί εἶνε μὲν γενικὸς κανὼν, ἀλλὰ χροματίζεται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐκαστοῦ. Καθὸς τὸ νερὸ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ δοχείου ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει.

Ἀπὸ τὰς νοσητικώτερας δὲ ἐκδηλώσεις τῆς τοιαύτης ἐπιθυμίας εἶνε ἡ ἀξίωσις τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἔνας Βασιλεὺς τῶν ἡμετέρων μαζῶν Ἀσσαντὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐξεδόλωσε πρὸς ἕνα Εὐρωπαῖον πρεσβεύτην, ὅστις ἔκαμνε καὶ τὸν ἐρασιτέχνην ζωγράφον.

Ὅταν ὁ πρεσβεύτης-ζωγράφος τὸν ἀπεικόνισεν, ὁ Βασιλεὺς κατόπιν δυσκολίας ἐξεμνηστεύθη εἰς σὺνδόν, ὅτι θὰ ἐπεθύμει νὰ τοῦ μεταβάλῃ τὸν μορφήν, ὥστε νὰ μὴ εἶνε μαύρος, ἀλλὰ λευκός, διὰ νὰ ὁμοιάζῃ μὲ Εὐρωπαῖον ἡγεμόνα. Καὶ ὁ καλλιτέχνης-πρεσβεύτης δὲν ἐδυσκολοῦντο νὰ τὸν γελοιογραφίῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἡ παράφορος ἀνδρεία

Γενικῶς θεωρεῖται προτέρημα ἡ «μέχρι παραφροσύνης ἀνδρεία» εἰς τὸν πόλεμον. Εὐρίσκει ὅμως καὶ ἀντιπάλους, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Κάτων ὁ πρεσβύτερος. Ὅταν ὁ Κάτων ἤκουσε νὰ ἐκπαινοῦν ἀνδρωπῶν ἀσυλλογίστως παράφορον καὶ τολμηρὸν εἰς τὸν πόλεμον, εἶπεν ὅτι «διαφέρει τὸ νὰ νομίζῃ κανεὶς τὴν ἀρετὴν πολλοῦ λόγου ἀξίαν, ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῇ μικροῦ λόγου ἀξίαν τὴν ζωὴν».

Εἶνε ἀλήθες ὅτι ἡ μεγίστη καὶ ἀνευ ὑπολογισμοῦ γενναίότης εἰς τοὺς πολέμους ἰδίως παρουσιάζεται μὲ κάποιαν ποιητικὴν λάμψιν, ἐκθαμβωτικώτεραν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν συνηθὴ ἢ τὴν ἀπλὴς μεγίστην ἀνδρείαν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶδος ὀφθαλμαπάτης, διὰ τὸς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοῦ, τὴν λογικὴν ἠδυσχέρειαν.

Εἰς τοὺς παλαιούς πολέμους πῆδαν ν' ἀπετέλει ὁποσδήποτε μέγα προτέρημα ἡ παράφορος ἀνδρεία πάντοτε. Ἀλλὰ σημερον ὅτε οἱ ὅροι τῶν μαζῶν ἔχουν μεταβληθῇ τόσο, ὅτι ζήτημα ἂν καὶ εἰς ἐλάχιστας ἀκόμη περιπτώσεις τὸν ἐκπαινοῦν ἡ τὸν μαζῶν ἀποτελεῖ προτέρημα ἡ παράφορος ἀνδρεία. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Γουσταῖος Ἀδόλφος τῆς Σουηδίας, ὅτι συμβαίνει πολλῶν ὅστε ἡ παράφορος ἀνδρεία βοηθοῦ μὲν ὑπὸ τῆς τύχης νὰ ἀποβῇ ὠφελιμοτάτη εἰς εἰδικὰς περιστάσεις.

Γ. Πλ.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

βίος ἄγαμος καὶ παρθένος. Ἡ Ἡρώ ἐκλήσθη εἰς ἕνα πύργον οἰκοδομηθέντα δι' αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Σησὶ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ἡκολούθησε δὲ ἡ θεραπαινὶς τῆς Σανθῆ. Εἰς μίαν πανήγυριν τῆς θεᾶς, συνητήθησαν ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Ἡρώ καὶ ἠγαπήθησαν, χωρὶς νὰ γνωρίζονται. Ὅταν δὲ ἔμαθεν ὁ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου, ἦτο ἀργὰ πλέον, διότι ἦσαν τραυματισμένοι ἀντίστοιχοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Μετὰ τὴν αἰσθησὶν, ἡ θεραπαινὶς Σανθῆ μεταβαίνει εἰς τὸν Λεάνδρον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς κυρίας τῆς. Ὁ Λεάνδρος ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς παραγγέλλει εἰς τὴν Ἡρώ διὰ τὴν ἐπισκεψθῇ μὴν νύκτα. Πράγματι νύκτα νύ, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐπιβαίνει πλοῦν καὶ πλεῖ πρὸς τὸν πύργον τῆς φιλῆς του. Ἀλλὰ δὲ βλέπει φωτιζόμενον τὸν θάλαμον τῆς καὶ εὐρίσκει τὸ παράθυρον αὐτοῦ κλεισμένον. Εἰς μίαν ἀναμνήν. Ἀπελπίσθαι τότε ἐπαναπλεῖν εἰς τὴν Ἡρώ. Ὡς δὲ ἡ Σανθῆ ἐπιστρέφει εἰς τὴν κυρίαν τῆς καὶ δηγείται δι' ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τὸν Λεάνδρον συνεληφθῆ καὶ ἐκτελέσθαι. Εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ἡρώς ὁ φίλος τοῦ Λεάνδρου Προκλῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φυλακισθῆσα διαμεριζόταν.

(Ἡ Συνέχεια)

— Ἡσυχασε, φίλη μου, καὶ μὴ θεωρῇς τραγικὸν πρῶγμα τοῦτο καὶ σημαντικόν.
— Τὸ νομίζεις;
— Λοιπὸν ὁ λόγος ἦτο ὁ ἐξῆς: Ἐπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν...

— Θυσίαν ἰδικὴν μου ὅμως...
— Ἐστο... νὰ μάθῃς ὅτι ἡ ὑπόθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεμύληθες, θὰ φέρῃ μεγάλας συμφορὰς, καὶ οὐκ ἔχεις καθήκον νὰ σπεύσῃς νὰ σώσῃς, ὅτι δυνήθῃς.

— Τί νὰ σώσω;
— Σχεδὸν τὰ πάντα κρέμονται ἀπὸ τὰς χεῖρας σου καὶ εἰς περισσώτερον ἡ τύχη τῆς Σησίου καὶ τῆς Ἀβύδου. Ἀν ἀποκαλυφθῇ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίαν σου, οὐδεὶς πλέον δύναται ν' ἀνακόμῃ τὴν καταστροφήν. Σὺ φαίνοσαι κόρη εὐφύης. Ἀν ἀγαπᾷς τὴν Ἡρώ, καὶ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι εἶσαι ἀφροσιωμένη εἰς αὐτήν, ὁρῶντες νὰ τὴν ἀποτρέψῃς τὸν διελθούριον πᾶθος τῆς καὶ τὴν ἐπαναφύην εἰς τὴν φρόνησιν. Ὁρῶντες νὰ τὴν πείσῃς ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ ὁ Λεάνδρος καὶ ὅτι δὲν ἔχει νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ αὐτοῦ. Ὁρῶντες νὰ τῆς παραστήσῃς τὸ μέγεθος τῶν καταστροφῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε ἡ συνέπεια ἐνός τοιοῦτου ἔρωτος, καὶ νὰ τῆς ὑποδείξῃς τὸν τρόπον, δι' ὃν δύναται νὰ προληφθῇ. Διότι μὴ γίνῃ τίποτε κακόν, σὺ μόνη θὰ εἶσαι ἐπὶ τῆς τύχης καὶ ἡ ἀρὰ τῆς Ἀφροδίτης θὰ σὲ καταδιώκῃ ἀμελείτως καὶ ἀπληγῶς. Ἐὰν σὲ ἀποκαλύψῃ ἐνεργῶς ὑπὲρ τοιοῦτου ἔρωτος, θὰ διασθῇς καὶ σὺ, ἐπειδὴ εἶσαι ἱέρεια καὶ διατελεῖς ὑπὸ τῶν νόμων τῆς θεοσεβείας καὶ. Σὺ καὶ ἔγω δὲν ἀγαπᾶμεν καὶ ἔχομεν ἐλεύθερον πνεῦμα καὶ πρέπει νὰ σκεφθώμεν ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ σώσωμεν αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἐξ ἰσού ἀγαπᾶμεν καὶ οἱ ὁποῖοι σημερον παραφρονεῖ.

Ἡ Σανθῆ τὸν ἤκουσε προσεκτικὰ καὶ κατόπιν εἶπε:
— Λοιπὸν τί δύναμαι νὰ πράξω;
— Ν' ἀποσιωπήσῃς ὅσα σοὺ εἶπεν ὁ βασιλεὺς περὶ τοῦ ἔρωτός σου. Ὡς πρὸς τὸν Λεάνδρον ἀγαπάμεν καὶ τὸν πείρω ἐγώ.
— Πολὺ καλὰ! Ὡς καὶ ὅτι πρέπει.
— Βλέπω ἕκ τῆς μορφῆς σου ὅτι δὲν σὲ ἔπεισα ἀκόμη.
— Ἐγὼ δὲν νὰ χεῖλῃ μου λέγουν τὴν ἀλήθειαν ἡ μορφή μου ἴσως ψεύδεται, ἡ ἴσως ψεύδεται ἡ ἰδική σου ἀντίληψις.
— Δὲν ἀπατώμαι εὐκόλῃ ἐγώ. Γνωρίζω τί σοὶ λέγω. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἄλλα σκέπτεσαι καὶ ἄλλα λέγεις.
— Τότε τί θέλεις νὰ πειθῶς;
— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλω, εἶνε ὅτι θὰ πράξω.

— Δηλαδή;
— Ἀπόψε θὰ μείνῃς εἰς τὴν Ἀβύδον.
— Ποτέ!
— Θὰ μείνῃς, σοὺ λέγω.
— Νεκρὰ μόνον.
— Νεκρὰ ἔστω, ἀλλὰ θὰ μείνῃς.

Ἡ Σανθῆ ἐσιώπησε. Ὡς εἶχε διαθέσει νὰ πνίξῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐξεμεταλλεύετο τὴν γυναικεῖαν ἀδυναμίαν τῆς καὶ τὴν ἐδόξασεν.

Ἐνόησεν ἄμέσως ἀπὸ τὴν ἐκφρασὴν τῆς μορφῆς του, ὅτι ματαίως θὰ ἠγωνίζετο νὰ τὸν μεταπείσῃ.

— Εἶνε ἀναγκραία νὰ μὲ κλείσῃς εἰς αὐτὸν τὸν τάφον.
— Ὡς πρὸς τοῦτο, μὴ ἀνησυχῇς. Θὰ μείνῃς εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅπου θὰ εὐρῇς θάλαμον εὐρύον, ἀφθονόν φῶς καὶ ἐκλεκτὴν τροφήν.

— Ἀλλ' εἶμαι ἀδύνατον αὐτό. Θὰ διαμαρτυρηθῶ. Θὰ κλέσω βοήθειαν.
— Κλέσας, ἀλλὰ γνώριζε συγχρόνως ὅτι εἰς τὴν πρῶτην σου κραυγὴν ἐμὰ ἐλεύθερος καὶ ἐγὼ νὰ πράξω ὅτι μοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον μου.

— Τί θὰ κάμῃς;
— Θὰ σῶω τὸ σχοινίον καὶ θὰ ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή.
— Δὲν σ' ἐγνώω.
— Θὰ καταγγείλω ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης τὸν Λεάνδρον.

Ἡ Σανθῆ πάλιν ἐσιώπησεν. Ἡ ἀπειλή τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἐγάρων βέβαια τὰ πάντα. Ἀπεφάσισε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ μετὰ μικρὴν σιγὴν, καθ' ἣν ἐκεῖνος σιωπῶν ἐπίσης ἐπεριμένεν, ἠρώτησε:

— Καλὰ λοιπόν. Τί θέλεις νὰ κάμω;
— Τίποτε. Ἀπλῶς θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὸν οἶκόν μου, χωρὶς νὰ δεῖξῃς δυσφορίαν δι' αὐτό, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃς λέξιν διαμαρτυρίας. Σιωπᾷς.
— Δέχομαι... ἐτραύλισεν ἐκείνη διὰ μέσου τῶν συγκρουομένων ἐκ τῆς ἀργῆς ὁδότησός της.

Μετ' ὀλίγην ὥραν οἱ διαβάται εἶδαν τὸν Προκλῆν νὰ συνοδεύῃ εἰς τὸν οἶκόν του μίαν πελοποφόρον ἑτήνην.

Κανὲν δὲν ὑποπτεύθη τίποτε. Καὶ οἱ ὀλίγοι φίλοι του, οἱ ὁποῖοι τὸν συνήγαγον καθ' ὅδον καὶ τὸν ἠρώτησαν διὰ τὸν βλέμματός τὸν ἐσθίοντα αὐτὴν ἡ συνοδεία, ἔλαβον τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

— Μία γνώριμος μου ἀπὸ τὴν Σησόν.
— Ὁ Προκλῆς γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ, ἔλεγαν ἐκεῖνοι μετὰ τῶν μειδιῶντες.

Περὶ τὴν δύναν τοῦ ἡλίου ὁ Προκλ

Είπα φράσεις χωρίς να τās αισθάνομαι. Μου υπήγγισαν άλλως τε ψεύδη γνώριον του Διός. Ήρκεσθην να είπω ότι ο Λεωνόρας δεν σε άγασα, ενώ συμβαίνει το αντίθετον. Πώς είνε δυνατόν να όρκισθί κανείς γνώριον του άπολύτως άληθους, ως είνε ο Θεός, ότι θα είπη ψεύδος; Δεν είνε παραλογισμός, κυρία μου;

— Ξανθή, φοβούμαι.

— Τι, κυρία μου;

— Φοβούμαι τους θεούς, εγγληματούμεν προς δύο εξ αυτών: τον Δία και την θείαν Αφροδίτην, την όποιαν έμπαίζομεν, αφού υπε-

χρεώθην ότι θα άφοσιωθώ εις αυτήν και ήδη άγαπώ. Φοβούμαι, φίλη μου, την όργην των θεών.

— Δέσποινά μου, πρέπει να ήσαι λογική. Ο Ζεύς δεν δύναται να όργισθί, διότι είνε δίκαιος. Αν ελγες την άπαίτησιν να τηρήσω έγώ τον όρκον που του έδωκα, θα ήτο άδικος, και άδικος δεν δύναται να είνε ο Θεός.

— Έν τούτοις.

— Άλλη σκέψις δεν χωρεί.

— Πλαγιάσι.

— Έγώ, κυρία μου;

— Έόν έσκόπευες να παραβής τον όρκον σου, ο Ζεύς θα ελγες την άξίωσιν να μη τον δώσης.

— Άλλ' αφού έξεβεβιάσθην;

— Αδελφή άκριβώς θα ήτο η θυσία, την όποιαν άπείλει παρά σου ο Ζεύς: Να υπομείνεις τον έκθρισμόν, χωρίς να ένδωσής εις τās άπειλάς και έν άνάγκη να υποβληθής και εις θυσίαν.

— Άλλ' η θυσία δεν θα έβλαπτεν έμέ. Άλλά δύο άδούκας, οι όποιαι άγαπώνται και δύο πόλεις οι όποιαι εις τίποτε δεν έπαισταν.

(Η συνέχεια εις το φύλλον της Πέμπτης)

ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ „ΕΛΛΑΔΑ“

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

“Η περιώνυμος βασίλισσα, ή εδρεθείσα από τούς βοσκούς ως έκκετος εις ένα βουνόν, όπου την έρεφαν τα περιστέρια, ή φοβερά τεχνίτρια του έρωτος, ή κατορθώσασα από ποιμενίς να γίνη βασίλισσα, ή μεταχειρισθείσα τον έρωτα ως όπλον, με τρόπον έντελώς πρωτότυπον, ή βασανίζουσα τούς άνδρώπους, χωρίς να τούς αγαπή και αγαπώσα χωρίς ν’ ανταπαλλάται. Ένας τύπος εξαιρετικός της δυνατής γυναίκας, ή όποια όποτάσσει με πάντα εις την ρογήν της και υποδουλώνει τούς άνδρας, ενώ ούτε αυτή αγαπή ούτε εκείνοι την αγαπούν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΣ ΠΟΛΕΙΣ *

© Η ΠΟΛΙΣ ΜΠΟΥΦΑΛΟ

“Ο πληθυσμός της. — Αί πλατείαι, αί όδοί, τα πάρκα. — Αί λίμναι. — Η παροδομία. — Η ιστορική σημασία της. — Ελληνικά κειμήλια.

Μία εκ των πολλών Αμερικανικών πόλεων ένθα είσι συγκεντρωμένοι πολλοί Έλληνες και δη Μανεδόνες, είνε ή πόλις Μπούφαλο της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Η συγκέντρωσις δ’ αυτή όφειλεται εις την μεγάλην έμπορικήν και βιομηχανικήν ανάπτυξιν της πόλεως.

Πρό εκατονταετίας δεν ήρδιμεν παρά 1500 κατοίκους, μόλις δε κατά το 1830 ελγε 10000 κάτοίκους όπόταν και εισήλθεν εις την τάξιν των πόλεων. Το 1060 ελγε 81000 κάτοίκους, το 1910 352000 και νύν 480000.

Η πόλις Μπούφαλο ως προς τās καλλόνες την ρημοτομίαν, την τάξιν και τούς δημόσιους κήπους (Park) είνε τέλειος τύπος Αμερικανικής πόλεως. Έχει την κεντρικήν της όδόν, (Mainstreet) και την κεντρικήν πλατείαν, έν ή ό άπαράιτητος έβελόκος του στρατού και του στόλου.

Τα πάρκα, πολύ ωραιότερα πολλών άλλων πόλεων, έχουν τās άπαραίτητους συστάδας δένδρων, άνθοκήπους και θερμοκήπια ένθα κάθε άνθος φέρει την όνομασίαν του γραπτήν άγλήστοι και λατινιστί προς διδαχήν των έγδιαφερομένων. Τα μεγαλειότερα πάρκα έχουν άπειρατον λίμνην, ήτις άν και τεχνητή όμοιάζει προς φυσικήν τοιαύτην. Μικραί και έλαφρότατοι λέμβοι διασχίζουν ταύτην, φέρονται εδύο χεις νέους και νέας και όμοιάζονται με ιχθυό μονόελλα. Είς δε τα νερά των λίμνών διατίθενται και πλέον διάφορα υδρόβια, ως ήρσαι, χήνες και κύκνοι. Αί ίδια λίμναι τον χειμώνα όπόταν παγωώσι, καθαρίζομένης είνε παγοδρομούν άπειρά ένγη, μεταξύ των όποιων και οι άστυρβλακες. οι διοριζόμενοι προς τήρησιν της τάξεως.

Επί της κεντρικής όδου (main street) εδύσκονται τα καλλίτερα και ύψηλότερα κτίρια μεταξύ των όποιων διακρίνονται το White Building, Fidelity Buicelling, Ellcott, Jquat Building και άλλα πολλά ίδίως ξενοδοχεία.

Η πόλις Μπούφαλο έχει και ιστορικήν σημασίαν διότι μεταξύ των 27 προεδρεψάντων, άνέδειξε δύο προέδρους της. Πρότος ήτο ο Millard Fillmore και δεύτερος ο Grover Cleveland.

Πλήν τούτου το 1901 έδοιοφονήθη εις την πόλιν ταύτην διά χειρός άναρχικού ο Me Kin-ley.

Η πολιτεία της Νέας Υόρκης τιμώσα την μνήμην του άγαθού Προέδρου της, άνήγειρεν εις μνήμην του επί της πλατείας του Νιαγάρα άπλούστατον έπιβλητικόν όβελισκον.

Μεγάλην έντύπωσιν προξενούν και τα μουσεία της πόλεως Μπούφαλο έντα είνε θαυμάσια έργα Ελληνικής άρχιτεκτονικής. Έν αύτοις την πρώτην θέσιν κατέχουν αι αίθουσαι των Έλληνικών άντιτύπων όλων των άρχαίων άριστουργημάτων των διεσπομένων εις τα διάφορα Ευρωπαϊκά μουσεία. Π. χ. δύναται να διακρίνη τις εις την αίθουσαν του Περθενώ-νος όλα τα λείψανα αυτού, τās Κυρνατίδας, τον Έρμη του Πραξίτελους, τον Λαοκόονα με τούς τρεις υιούς του τυλιγμένους με τούς όρεις, την Αφροδίτην της Μήλου και άλλα.

(Θεογίνης) Δις Άγγλικήν Τσιούμου

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

LEON VALADE

— NUIT DE PARIS

Ο ουρανός των θερινών νυκτών κάνει στο κομμάμενο Παρίσι ένα σκήνωμα από βελούδο διάστικτο από λευκές νεφέλες, και ή παράξε-νες όψεις των συνηθισμένων δομίσκων κυματίζουν μέσα σ’ ένα μαγικό και γλαυρό θέλγητρο.

Η γωνία, ξεφτισμένη πιά, των μαύρων λεωφόρων, προκαλεί το βλέμμα, μακρινή, άόριστη και θελητική. Οι τελευταίοι Φιλισταίοι, που περπατούν βαρειά, έπαψαν πιά να γκαρίζουν.

Τα χρυσά μάτια της νύκτας, έκροβισμένα εξ αίτιας των, λάμπουν περισσότερο, τώρα που τούς βλέπουν να κοιμούνται... Είς η μοναδική και γλυκερά ώρα όπου πλαγώνται στην τύχη, γλιστρώντας με βήματα άλαφριά άπάνω στο κλονούμενον έδαφος, οι ποιητές, οι τραλλοί, οι κρασσοπαράδες — και όλοι εκείνοι στών όποιων το ραγισμένο κεφάλι κατοικεί μία άγρι-δα από το φεγγάρι.

— L’ INFINI

Φυλακισμένος της ζωής και των σκληρών της νόμων γνώσις τις όρμης της όρμης του άδάμαστου πόθου, και φράζα πάντα μπρός άπειρότητα, σάν το αλμυρόντο ποπλι που τραγουδάει χτυπώντας τα φτερογύνα.

Ητο τελευταία λέξη, το αίνιγμα, αυτά μονάχα εξερέθισαν τον πόθο μου, περιφρονητική πραγματικόν γνώσις, ή καρδιά μας αλώγια άγάπησε τις πιο όμορφες χημάρες κι άποχαί-ρέτιστα μακρόθεν την ιδιωτικήν όμορφιά.

Έρωτισμός έγώ, έκλαψα νοιώθοντας τον χρόνον περιτριμμένον και του θανάτου τη θυελλώδη έκσταση που λαμποκοπά μέσ’ στην καρδιά σά φωτιά ροκανιδιών.

— LE NEANT

Στην άρχή, όταν θαρρή κανένas πώς είνε κάτι καλό ή κακό, άχόρητος και ταραγμένος από κάποιαν άτέλειωτην έπιθυμία, ή καρδιά μας χρειάζεται άθανασία, που οι Βέβαι ή το Κοράνι υπόσχονται θεο βιβλίω.

Υστερότερα ταλαντεύεται μέσα μας το άμφιβολό δόγμα, και ένθ πέφτει, παρασύροντας τη μεθυστικήν έλπίδα, από την πάλη που ή άμφιβολία έλευθερώνει τις πίστεις μας, βγαίνεις νικηφόρος, ή κρύα Αλήθεια σού.

Στη γήνη σου, ύστερ’ από μικρές ήμέρες λύ-πης, ή νοστή μας συνηθίζει εγκρατέισση. Η ήλικία προχωρεί, ο τάφος είνε κάτω από τα πόδια μας, άνοιχτός.

Μά τότες, χωρίς να θέλουμε νάποφύγομε την άγάπηση, τον άγκαλιάζουμε.

Και τίποτα δε μέγει πιά στους μάτιας πα-ραδείσιους για να σβύσουν το Μιγνυώδες και σκοταδερό θέλητρο του Μηδενός.

(Αθήνα) Μετάφρ. Χάρη Θεοχάρη

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΜΑΣ

ΡΙΟΝ Η ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Το Ρίον, ή Άγιος Γεώργιος είνε κομμόπολις έχουσα περί τούς 500 κατοίκους, άσολοιμέ-νους άπαντας εις την γεωργίαν. Συνδέεται σι-διροδρομικός και δι’ άμαξητής όδοσ μετά των Πατρών, εκ των όποιων άπέχει περί τα τρία χιλιόμετρα. Έχει ένα ναόνον και δύο σχολεία, έν άρρένων και έν θηλέων. Είνε έκτι-ομένη εις τούς πρόποδας ενός όρους και έχει έκτασιν ενός μέχρι δύο χιλιόμετρων.

Υπό τούς πόδας αυτής έκτείνεται λιμνών κατάφυτος εκ σταφιδαιτέλων και ελαιώνων, τον όποιον λούουσι τα γαληνιαία ύδατα του Κορινθιακού.

Έν τφ λιμνώνι τούτω, όστις όνομάζεται Ρίον εδύσκονται πολλοί έπαύλεις Πατράϊων και όραία τοπεία των όποιων τα κυριότερα είνε το δάσος του κ. Ζαίμη και το ένετικόν φρούριον, έκτισμένον παρά την παραλίαν επί των υδάτων του Κορινθιακού, έναντι άκριβώς του φρουρίου, όνομαζόμενου Αντιρίου, και εύρισκόμενον εις την άκμήν της Στερεάς Έλ-λάδος.

Το Ρίον είνε έν εκ των αξιολογωτέρων Πα-τραϊκών τοπειών, και ή εκεί διαμονή κατά το θέρος είνε λίαν τεργνή.

Έσταμενώνδας Τ. Ηλιόπουλος

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

— Κύριε, μου είπεν ο Ίσλανδός, αφού έν-διαφρασεσθε διά τούς καλλιτέχνας του θεάτρου, δεν δύνασθε να έγκαταλείψετε το Λονδίον χωρίς να μεταβήτε με θαυμάσετε την μεγα-λειότητα σύγχρονον δραματικήν ήθοποιόν, την Ζίνα, την διαβόητον Ζίνα, την τερατώδη παιδίσκην, ήτις συνεκίνησεν όλην την Άγ-γλίαν και την Αμερικήν.

— Σε ποίον θεάτρον παριστά; ήρώτησα.

— Είς κανέν, άπεκρίθη ο Ίσλανδός: δεν δί-δει παραστάσεις παρά στο σπήτι της και μό-νον διά τούς εύφους. Κοστίζει μίαν λίραν στερέλιον, άλλα σάς βεβαίω, κύριε, ότι δεν ελγε χρήματα πεταμένα.

Δεν μου ήτο γνωστόν ούτε το όνομα, ούτε ή ήγη της περιφανούς Ζίνας, και άρ’ έτέρου ο Ίσλανδός μου ελγε καμή σεβαστήν άφαίμα-ξιν του βαλάντιου, με την πρόφασιν διαφόρων περιέργων θεαμάτων. Άλλ’ ή επίκλησις του εκείνη προς το καλλιτεχνικό μου γούστο και ο έρος μου προς το θεάτρον με έκαμε να άποφασίσω μίαν επίσκεψιν και μίαν λίραν στερέ-λιαν.

Μετέβηνεν πράγματι εις το σπήτι της. Το σπήτι ήτο μικρό και άσχημον έξωτερι-κού, εις την άρχην μακρού δρόμου άποτελου-μένου από πλείστας όμοιας με αύτό οικίας.

Αίδουν μισιν κορώναν εις την θυροδν έπηρέτριαν, μόλις εισέρχονται, με είδοποίησεν ο Ίσλανδός.

Είς τον αντίδάλωμον, επί μιάς τραπέζης, ήτο έν μέγα λεύκωμα κοιμώτατον άνοιχτόν!

— Έδώ γράφουν το όνομά των οι έπισκέ-πται, άφίνοντες μικρόν τι νόμισμα διά την μίς Ζίναν.

Η ύπηρέτρια δε προσέθηκε μειδιώσα:

— Οι τέζντλεμαν έχουν την συνήθειαν να άφίνουν μίαν κορώναν όλόκληρον.

Αφού έρριψα και τον δεύτερον όβολόν μου εισηχθήν εις μίαν αίθουσαν της όποιας οι τοίχοι ήσαν στολισμένοι με φωτογραφίας, εις το μέσον των όποιων έκάθιτο θρονισμέ-νη μία γραία, με τās κνήμας διπλωμένες εις έν σάλιον, το όσμαι καμπουρισμένον, με βρα-χιόνια όμοιους, με πόδας άρχινες, με προσω-πον ρυτιδωμένον, με βλέμμα σχεδόν μασοβι-ομένον.

Με την λευκήν ράβδον, την όποιαν έκράτει εις τās χείρας της και υπό το έκ ροιές διά-δημα, το όποιον εύρίσκετο επί των λευκών, ως ή χιών μαλλιών της, άγκάλει άκουσίως εις την φατσίαν εικόνα των άρχαίων Μουσών, μίαν μοίραν όμως αγαθήν, διότι όμιλει με φωνήν γλυκυτάτην και μου έλεγε:

Χαιρετισμούς και συγχαρητήρια εις τον ένγινον τέζντλεμαν, όστις ήλθεν όπως άκούση την ιστορίαν της μίς Ζίνας, της παραδόξου παιδίσκης, ήτις συνεκίνησεν όλην την Άγγλίαν και την Αμερικήν.

Κατόπιν δεικνύουσα διά της ράβδου μίαν από τās εις τον τοίχον κρεμασμένας φωτογρα-φίας, έξηκολούθησεν:

— Αυτή παριστάει την μίς Ζίναν όταν πα-ρουσιάζει πρώτην φοράν εις το θεάτρον. Ητο τότεν πέντε μηνών και παρέστησε το μέρος του Ίωάννου του όφρανού έν τφ πολόλω του πε-ριφρήμου δράματος «Οι πογνικοί του Ταμέ-σεως». Η παιδίσκη περικοικιμένη με θαυ-μασίαν άναίσθητοσαν έκλαψε με τσίσην τελειό-τητα ώστε έπέτυχε θαυμασίως το μέρος της.

Μεταβαίνουσα εις τās άκολουθους φωτογρα-φίας ή γραία έξηκολούθησεν:

— Αυτή παριστά την διάσημον Ζίναν εις δεύτεραν της παρουσίαισιν, όταν παρέστηκε προσωπον όμιλούν έν τη άστείε κομωρία «Η κομωρία της κόρης». Ητο νέος δι’ αυτήν όριαμβος. Ητο δεκαέξ μηνών, έπεριπάει, έ-τρехεν, έόρευεν, έβαλλε δύο τραγουδάκια και και εις αυτήν άκριβώς την περίστασιν ή Βα-σίλισσα της έδώρησε την εικόνα της με ιδιό-γραφον άφιέρωσιν.

Και ή γραία έδειξε με την ράβδον της μίαν τρίτην φωτογραφίαν. Κατόπιν ή γραία έξηκο-λούθησεν:

— Ίδού ή περίφημος Ζίνα εις την μεγάλην feeerie των Χριστογενών με την όποιαν επί-τέσσαρα έτη όλόκληρα έξερέλλανε το Λονδί-ον, από το 1814, και έκαμε τον γύρον της Α-μερικής. Όταν ήρχισε να την παριστάη της έλαίτε μία ήμέρα όπως είνε τριετής. Η έπιτυ-χία ήτο άσέφηνος. Τα άρθεα, τα όποια αι έφημερίδες, άπέφρασαν τότε διά την Ζίναν ή-σαν έν όλω 2633 και εις στατιστικές ύπελόγι-

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΣΟΥ ΕΦΕΥΓΕΣ ΧΟΡΑ

Τη μουσικογραφη διδι
Κατίν Β. Κωνσταντινούλου

Ποίημα: ΠΟΥΣΚΙΝ

Μουσική: ΜΠΟΡΔΑΙΝΟ

Στην πατρίδιόν σου έφευγες χώρα άπ’ άριλόθεν έσχητιά άέχαστ’ ώρα, πένθους ώρα πόσον μου ράγιες την καρδιά.

Τα χέρια μου τρεμουλιασμένα ήπλουν’ ως άτονος φραμύς τα στήθη μ’ ήσαν μαρομμένα βαρύν τα πλόνιζε καύμος.

Απ’ την θερμή μου την άγκάλη τα χείλ’ άπέσπασες θυρά πάμε μου είπες ος γή άλλη εκεί να βρούμε την χαρά.

Αυτού θεοπεσία θα γλεντούμε υπό γαλάσιον ουρανόν Αυτού που ή μυρτιάς άγνούσε θα ζούμε βίον χαρωπόν.

Πλήν φευ! Αυτού που το σκοιάδι το διώχνει μέρα φρανήν το ύστερό σου είδες βράδυ ή ύστερή σου βγήκε ντοι.

Τα κάλλη σου, τα βάσανά σου τώρα σκεπάζει μαύρη γή τα ύποσχεμένα πλύν τα φιλά σου; Ω θα τα λάβω, σ’ άλλην ανή!

Μιχ. Α. Κωνσταντινίδης

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΑΜΑΡΑΝ

Έκ του δράματος «Δαίμων» του Δέσμνοντοφ

Παραίτησε τās πρώτας βλέψεις άγρόκτης πλάνας των θνητών σοφίας άγροχόου σκέψις: θα σοι γνωρίσω άντ’ αύτών. Πιστόν θαλαμηπόλον πλήθος θα βάλω να σ’ άκολουθή μ’ εύνηγισίας μάλλον ήδως πάντα σου πόθον να πληρώ. Μ’ άκτίνα δόντος ήλιου θα σοι τυλίξω την σαρφά με ευωδίαν άνθοκηπίου την πέρις θα γεμισώ γήν. Διηκεδών με άσμα δαιόν θα σοι μιλώ την άκοήν παλάτι θα σοι κτίσ’ ύδαιον σασφείρον, μ’ άρμον χροστή. Μέσ’ τούς ρυθούς διά ος θα πέσω πέφαι νεφών θα διωθώ το πάν το πάν θα καταθέσω άν πής μία λέξ’ Σε ποδώ.

Μιχ. Α. Κωνσταντινίδης

ΜΑΡΑΣΜΟΙ

Την κάθε ώρα σκέψι μου, το κάθε όνειρό μου κάθε λαχάρα της καρδιάς και κάθε στοχασμό μου δια λουλούδια όρσεσά σης σκέψις τ’ άνθογάλλι καμαρωμένα θάλλουν με παραδείσια κάλλη.

Σκορπίανες τρυγώ της τις εωδίες πλημμύρα κι’ έγώ μπροστά γονατιστή με τη φτωχή μου λέρα εκείνα μόνο θαυμάζα. σ’ αυτό κόσμο αυτού τη μνήμη και τη όρσεια της χάρις άπ’ της καρδιάς το δάκρυ!

Και ζώσα μοναχή γ’ αυτά.. και κείνασε ος μένα έγγεραν τα κάλλη τους τα παραγλεμμένα κι’ άκούματις άπάνω τους.. κι’ έννοιωθα κάθε πόνο, να φεύγη και να χάνεται μπρός στη θοορά του μόνο!

Μά, όμως μοίρα φθονική, φθόνους τα λουλούδια τα υπέρκοσμα της σκέψις μου και τα φτωχά τρα- γούδια, μαράθηκαν σ’α χείλη μου τα όρσεσά τους κάλλη, χάρις σκορπίστηκαν στη γή κι’ έσπασε τ’ άνθογάλλι! Νεάπολις (Κρήνη) Κ. Νιωτάκη

ΔΗΛΩΣΙΣ

Έπειδή λόγφ της έξωτερινης κα- ταστάσεως καθίσταται άδύνατος ή προμήθεια άλλων χάρτων, προσωρι- νώς ή «Ελλάς» θα έκτυπώται επί του χάρτου τούτου, τον όποιον από καιρού έχομεν άποθήκευσθ.

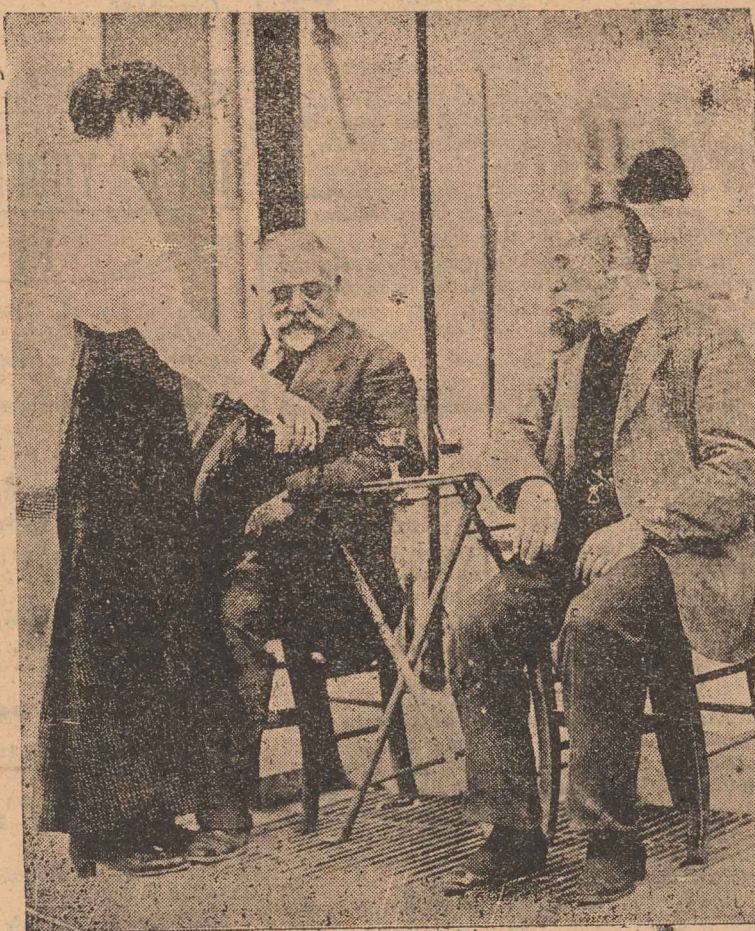

Προσέλευσις επιστράτων εἰς τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα

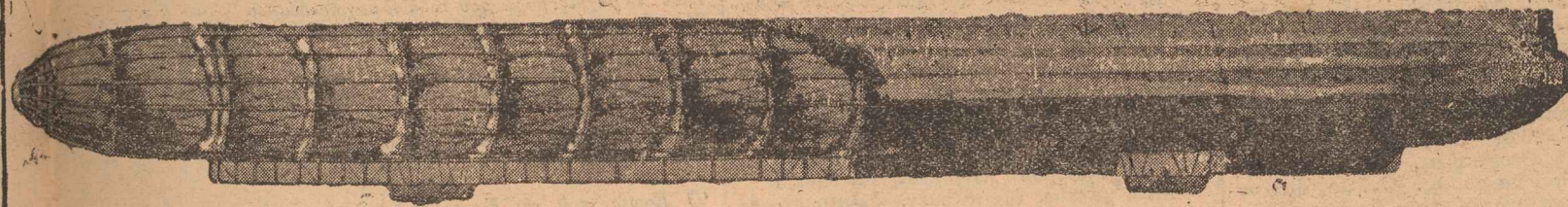
ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ ΜΑΣ

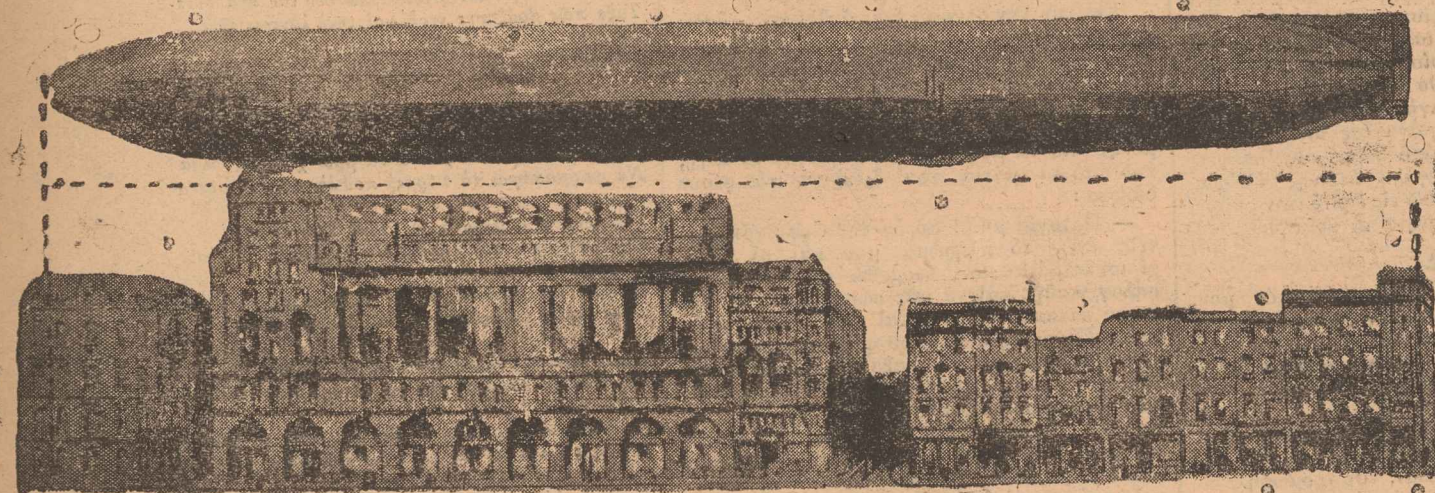
Μία σωτηρία σύμπτωσις.—Ο Κ. Ἀποστολόπουλος, κατοικῶν εἰς τὴν Γαργαρέτταν εἶχε πρωτοφανή τύχην. Εἶχε δύο παιδάκια καὶ ἡ γυναῖκα του ἦτο ἐτοιμόγενος. Ὁ Ἀποστολόπουλος ἦτο ἐπίστρατος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καταταχθῇ, ὁπότε τὴν ἰδίαν νύκτα τῆς κηρύξεως τῆς ἐπιστρατεύσεως ἐγέννησεν ἡ σύζυγός του δύο τέκνα. Ἐτοί οὕτως πατὴρ εὐρέθῃ πατὴρ τεσσάρων τέκνων καὶ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν ἐπιστράτευσιν. Ἡ εἰκὼν μᾶς παριστάνει δολοκλήρον τὴν τυχερὴν αὐτὴν οἰκογένειαν.

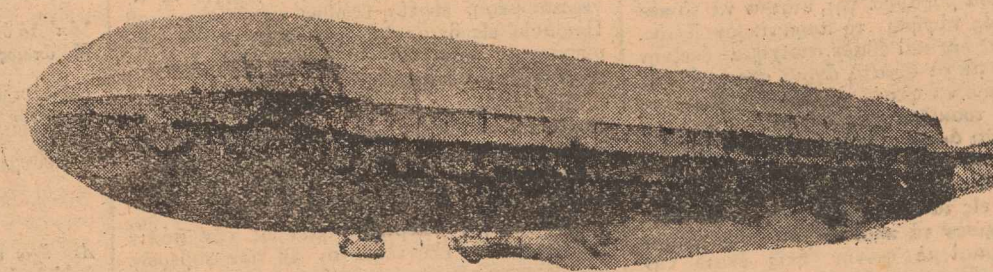
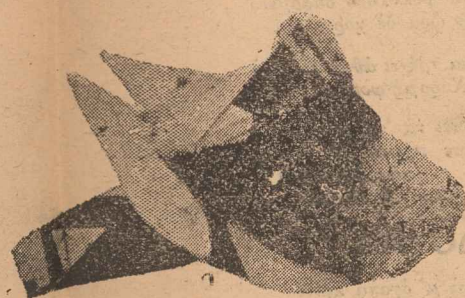
Μία δεσποινὶς υπάλληλος οἰνοπωλείου.—Τώρα ποὺ οἱ ἄνδρες ἐπιστρατεύονται ἄθροοι, αἱ γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ τοὺς ἀντικαθίστουν. Εἰς ἓνα πολυτελὲς οἰνοπωλεῖον τῆς πρωτεύουσας, ὡς φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα μᾶς, μία δεσποινὶς ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν.

Τὸ ὑποπερικλινὲν ἑνὸς Ζέππελιν, στὰν ἀφαιρεθῇ τὸ ἐξωτερικὸν του περιβλήμα.—Ὁ σκελετὸς τῶν Ζέππελιν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ περιβάλλει τὰ διαμερίσματα ποὺ περιέχουν τὸ ἀέριον. Εἰς τὸ κάτω μέρος ὑπάρχει διάδρομος ὁ ὁποῖος συγκοινωνεῖ ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρον τοῦ Ζέππελιν εἰς τὸ ἄλλο.

Τὸ μέγεθος ἑνὸς Ζέππελιν.—Διὰ τὸ φαῖν τὸ μέγεθος ἑνὸς Ζέππελιν δίδεται νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸ μήκος σειρᾶς τεραστίων οἰκοδομῶν. Τὸ μήκος τοῦτο εἶνε 260 μέτρων!

Τὸ Ζέππελιν ἐν κινήσει.—Κινοῦμενον μετὰ βεγῆναι ἐκβάλλει καπνὸν κατὰ τὴν πηλοῖν του.

Τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ Ζέππελιν.—Δύο πτερύγια διευθύνουν τὴν ὁριζοντίαν καὶ κάθετον κινήσιν του.

Ήτο 4η απογευματινή ώρα της 25 Μαρτίου του 19... δε το άτιμόπλοιοι μας μαζί με τ' άλλα που ανεχώρουν για τās ιδιαιτέρας των πατρίδας, εξήχθητο του λιμένος της Τήνου. Σημαιοστολισμένοι και σφύριζον όλοδν δαιμονιωδώς αποχαίρετα την πανηγυρίζουσαν πόλιν, και αναπέμπον για τελευταία φοράν τās δεήσεις των επ' αυτού προσκυνητών, προς τόν ναόν της Μεγαλόχαρης, όστις ευλόγετο επάνω ψηλά εις την πόλιν, με τὸ επιβλητικόν του και μεγαλοπρεπές του παράστημα, τὸ εγκλείον μέσα του ένα θεϊκὸν ἀνεκτίμητον θησαυρόν, τὴν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος. Ὁ ἥλιος ἐλάμπει ψηλά εις τὸν γαλανὸν οὐρανόν, ὡς ἕνα μεγάλο λαμπρὸ διαμάντι σκορπίζον τās χρυσᾶς του ζωογόνας ἀκτίνας. Ἡ θάλασσα ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ ὡς νὰ εἴη παραδοθὴ εἰς βαθὺν λήθαργον κατακοιτημένη ἐκ τὸν συνεχὸν τῆς τακηνιῶν. Τὸ δὲ ἀέρι ἐνέειε ἐλαφρὰ, ἐλαφρὰ, δροσερό.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται μικροὶ καὶ μεγάλοι ἤσαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστημα καὶ ἄλλοι μὲν ἐξηκολούθουν νὰ προσεύχονται ἔχοντες ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν Ναόν, πρὸς τὴν πόλιν, σταυροκοποῦντο, ἄλλοι δὲ ἐτραγοῦντο θαυμάζοντες οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν τὰ φεαία μέρη καὶ βουνὰ τῆς γῆσου μετὰ τὰ μόλις διακρινόμενα χωριά της.

Καὶ ἡ ὥρα ὁλοὲν παρήγγετο, τὸ δὲ ἀτιμόπλοιον βαίον ὁλοταχὺς μετὰ κατεύθυνσιν πρὸς τὸν Πειραιά, ἀπεμακρύνετο τῆς θοάρας καὶ ὀνομαστής γῆσου ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ἐξαφανίζεται τὸν οὐρανόμην μας. Ἐπλησίαζεν ἡ νύξ καὶ οἱ ἐπιβάται ἀφού διὰ τελευταίαν φοράν ἐστρέψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ μέρος ποῦ εὐρίσκειτο ἡ Χάρις Τῆς, καὶ σταυροκοπιθέντες ἤρχισαν νὰ κατεύχονται εἰς τὸ ὑπόστυρα τοῦ πλοίου πρὸς τὰ μέρη τῶν διαμερισμάτων, ἐνθα δὲ κατεκίετο.

Μετ' ὀλίγον ἄρα σιγῇ ἐβράσιεν. Πάντες εἶπον παραδοθὴ εἰς τās ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἐγὼ δὲ ἐξηγλημένος ἀπὸ διαφόρους σκέψεις καὶ ἀγαπήσεις τῆς μεγάλῃς ἐκείνης ἡμέρας, δὲν ἤργισα νὰ παραδοθῶ εἰς ἕνα ὕπνον βαθύν, ὡς νὰ εἴχα δολοκλήρον μῆνα νὰ κοιμηθῶ...

— Παναγία μου βοήθα! Μὴ! Σώσε μας! Ἐκείναι ἄλλα φωναὶ ἀπεπλάθον μετὰ τὸν αὐτὸν τόγον τὸν σπαρτακτικόν, τὸν τρομοδῶν. Ἐγὼ ζαλισμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον δὲν ἀντελήφθην ἀμέσως τί συμβαίνει: ἀλλὰ δὲν ἤργισα νὰ τὸ ἐνοήσω.

Ὁ μόλις πρὸ μίαις ἰσως δύο ὥρων καθαρὸς οὐρανὸς, εἶχε καλυφθῇ τώρα ἀπὸ μεγάλα καὶ ἀπειλητικὰ νέφη τὰ ὁποία μέσα εἰς τὸ σκοτὸς τῆς νυκτὸς, ἐφαίνοντο ἀνωθεν μας ὡς κινούμενα ἄγρια φαινόμενα ἔτοιμα νὰ ἀπολόσων ζούς καταρράκτας τὸν γαῖα νὰ μᾶς καταπνίξουν. Ἡ μόλις ἡσυχὴ θάλασσα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς ἄδρια κοιμημένη κόρη, ἤρχισε νὰ ταρασσεται φοβερά, τὰ δὲ ἄγρια καὶ μεγάλα σὺν τὰ βουνὰ κύματα τῆς, ἐξέσπον ἐπὶ τοῦ πλοίου βράζοντα ἄρρους ἀγρίας λύσσης καὶ πότε τὸ ἀνίσχον παλὸ ὑψηλὰ ἔτοιμα νὰ τὸ ἐκσπενέσων μακράν, καὶ πότε τὸ ἔφερον μέσα εἰς τὰ σχηματίζοντα βάραθρα τῆς, ἔτοιμα νὰ τὸ καταπιον χωρὶς νάρησιν τὸ παραμικρὸν ἔλκος. Καὶ ὁ ἀγέρας λὲς καὶ ἐβράε στολζήμα ἐκείνην τὴν βραδεῖα μετὰ τὰ δυνατὰ ἄγρια στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἤρχισε νὰ φροσᾷ ἀγρίως μετὰ τὴν δύναμιν τσακίτης, παρασύρον τὸ πᾶν.

Οἱ ἐπιβάται ἀρπυγισθέντες ἐντρομοὶ καὶ ἀντιληφθέντες τὸ τί συμβαίνει, τὸν κίνδυνον ποῦ ἐπεκράματο ἀνοδὲν μας ἐτοιμοὶ νὰ μᾶς ἐνταφίσουν μέσα εἰς τὰ ἄγρια βάθη τῆς θαλάσσης ἀβύσσου, ἤρχισαν νὰ κλαίουν, νὰ κραυγάζουν σπαρτακτικὰ καὶ μετὰ φωνὴν ἥτις ἔκαε τὴν καρδιάν, ἐπεκάλουν τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας, τῆς ὁποίας μόλις πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχον ἀπασθῇ τὴν θεῖαν χεῖρά της.

— Παναγία, σὸςέ μας! —
— Οὐέ μου! ἤκουετο ἄπ' ἑδῶ.
— Χριστοῦλη μου! ἐφώναξαν ἄπ' ἐκεῖ.
Καὶ πάλιν: —
— Παναγία μου! ἐκραύαζον πάντες μὴ φωνῇ σὸςέ μας!
Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῇ ἡ ὄντως σπαρτακτικῇ, ἐ-
ξεχρησμένη ἀπὸ χίλια καὶ πλέον στόματα καὶ ἐνομένη μετὰ τὸν ὄρυθμον καὶ τὴν βοήν τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτὸς, ἤρξανον τὴν ἀγωνίαν μας καὶ τὸν τρόμον.

Τὴ στιγμὴν φρίκης, φόβου, τρόμου καὶ ἀγῶ-
νίας ἐπερχόμενος θανάτου!

Μᾶς ἐφαίνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ εἴ-
μεθα σ' ἕναν ἀπέναντον δαιμονιώδη Ὀκεανόν, ὅστις εἶχε κηρύξει ἀγρίον πόλεμον ἐπικρατή-
σεως μετὰ τὸν οὐρανόν. Καὶ ἡμεῖς εἰμεθα ἀπαί-
σιοι μάρτυρες τῆς λυσσασίας τὸν αὐτῆς πάλης ἥτις ἐξέσπα ἐπάνω μας. Καὶ τὰ νερὰ τῆς βρο-
χῆς μετὰ τῆς θαλάσσης ἐνοούμενα, εἰσώρμον ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέσα εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὁ-
ποῖον ὁλοὲν γινόμενον βαρύτερον ἐμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ καταποντισθῇ.

Καὶ ἡ φωνὴ σπαρτακτικῇ ἤκουετο ὁλοὲν.
— Παναγία μου! νιγηρόμεθα! σὸςέ μας!
Ἄλλὰ ματαίως ἐπρωσιζόμεν, ἐκλαίονεν, ἐ-
σπαραζόμεθα! Ἡ βορρῇ, ὁ ἀγέρας καὶ ἡ θά-
λασσα ἐξηκολούθουν νὰ ὀργίζονταν μανιωδῶς.

Ἡμεῖς ἀπελησιθέντες ἐδέθημεν ὅλοι στὸ πλοῖο γαῖα νὰ μὴ μᾶς παρασύρουν τὰ κύματα καὶ ἡ ὄργη τοῦ ἀέρος, δὲν ἀνεμνεόμεν ἄλλο τι εἰμὴ τὸν ἀπὸ κοινού ἀπαισιον θάνατόν μας. Καὶ ὁμως δὲν ἐπαύονεν νὰ ἐπικαλώμεθα τὴν βοήθειαν τῆς Θεομήτορος.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δεινέως, εὐρισκόμενον ὡς ἀ-
πολιθωμένος πρὸ τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου θεά-
ματος, μὴ δυνάμενος ν' ἀσφάσω λέξιν. Ἄλλὰ κάπου κάπου ἐβγαίνα μετὰ φωνὴν μέσα ἀπὸ τὰ στήθη μου, ἀσθενῆς χωρὶς δύναμιν καὶ ἡ ὁ-
ποία ἔλεγε: —
— Παναγία μου σὸςέ μας!...

Καὶ τὸ ἀτιμόπλοιο ἀνιβεργήτων πλέον πε-
ριεφερέτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὰ μανιώδη κύμα-
τα ὡς φλοῖος καρύου, ἔτοιμον νὰ καταποντι-
σθῇ αὐτανόρον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔνας ἀνθρώπος, ὅστις ἐφαίνετο μέσα εἰς τὸ σκοτὸς ὡς κινούμενον πλάσμα, καὶ τὸν ὁποῖον μέσα εἰς τὴν ἑλάνην μου ἀνεγνώρισα τὸν πεπαισμένον, ἦλθε καὶ ἐ-
στάθη μπροστὰ μου. Τὸν εἶδα, νὰ βγάξῃ τὸ καπέλλο του καὶ μετὰ τὴν ἀποκρίσιν ἐξερχο-
μένην ἀπὸ τὰ στήθη του τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ, ἐνθ' ἀπὸ τὰ μάτια του διέκρινε νὰ ρέουν δάκρυα: —

— Παναγία μου! αὐτὴν τὴν ὥραν γονυκλι-
νεῖς ἐγὼ, τὸ πληρωμὰ μου καὶ οἱ ὑπερ-
χίλιοι ἐπιβάται μου, δεινέμεθα σου νὰ μᾶς ἐ-
σπλαγχνισθῇς καὶ νὰ μᾶς σῶσῃς ἀπὸ τὸν βέ-
βαιον καταποντισμόν... Καὶ τὸ πλοῖον τὸ ὁ-
ποῖον ἐλησμόνησα νὰ σοῦ φέρω ὀσημένο εἰς τὴν χάριν σου ποῦ τὸ ἔταξα ἄλλοτε εἰς παρο-
μοίαν περιστάσει, σοῦ τάξω νὰ σὺ φέρω δι-
πλὸ δόλωρσον. Ὁμολογῶ Παναγία μου τὸ σφάλμα μου λησμονήσας τὴν πρὸς σὲ ἐπαχε-
σίν μου. Σοῦ ἔφητο συγχώρησιν. Ἡμεῖς σοῦσε μας! Σώσε, ὅχι ἡμεῖς ἀλλὰ τοὺς δυστυ-
χεῖς τούτους οἱ ὁποῖοι εἰς ὁδὸν πελαίου...

Τότε συνέβη κατὰ τὸ ἐκκληρητικόν. Ἄν καὶ ἐπιστεθόμεν εἰς τὴν θεῖαν μεγάλην δύνα-
μιν, ἐν τούτοις μᾶς ἐράγη μᾶλλον ὡς ὄνειρον παρὰ ὡς πραγματικότης.

Διὰ μίαν ἡ καταγίγς, ἡ ἀγρία βορρῇ καὶ θύ-
ελλα ἔπαισαν, ἡ μανιωμένη θάλασσα ἔσπασ-
εν, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως τὰ ἄγρια τὰ ὁποία ἐφαίνοντο διὰ ἐκείνην τὴν νύκτα, εἶχον ἐκστρατεύσει ἐναντίον μας ἐξηφανισθῶσαν ἀ-
ποτόμως. Γαλήνη καὶ ἡσυχία ἤρχισεν νὰ βασι-
λεύῃ παντοῦ.

Ἀμέσως πολλὰ γυναικες, αἵτινες εἶχον λι-
ποθυμῆσαι ἀπὸ φόβον συλλέγον. Καὶ τὸ πλοῖον μας τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι τὰ κύματα καὶ ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀέρος τοῦ εἶχον ὀρθεῖ μακράν σὲ ἀ-
γνωστα μέρη, εὐρέθῃ ἐξωθεν τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς εἰς ὃν μετ' ὀλίγον εἰσῆλθομεν, πε-
σθέντες ἐν τέλει ὅτι αὐτὸ δὲν εἶχε ὄνειρον ἀλλὰ πραγματικότητα.

Πάντες ἰδόντες τὸ μέγα ἀληθὺς θαῦμα τῆς Παναγίας ἐκλαίονεν χύνοντες δάκρυα χαρᾶς καὶ γονατίζοντες σταυροκοποῦμενοι ἐστέλλο-
μεν εὐχαριστίας πρὸς τὴν ἀειπάρθενον ἥτις μᾶς ἔσωσεν ἐκ βεβαίου καταποντισμοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἀπεβιβάσθημεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς ἐξηγλημένοι ἐκ τῶν φοβερῶν ἀναμνήσεων τῆς ἀγρίας ἐκείνης νυκτὸς μὴ παύ-
οντες νὰ δοξάζομεν τὴν Μεγαλόχαρην τῆς Τή-
νου ἥτις μᾶς ἔσωσε. Τὸ πλοῖον μετὰ τὴν ἀπο-
βιβασίν μας ἀπέπλευσε καὶ πάλιν διὰ Τήνον ὅπως παραλάβῃ καὶ ἄλλους ἐπιβάτας, ἐπίσης δὲ καὶ νὰ φέρῃ τὰς δοσολογίας καὶ εὐχαριστίας τῶν σωθέντων ἐπιβατῶν πρὸς τὴν Θάματαυ-
γὸν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος.

Καὶ ἐξηγῶν ἔπειτα τοὺς λόγους τοῦ καπιτά-
νου πρὸς τὴν Παναγίαν κατὰ τὴν προσευχὴν του, ἔμαθα ὅτι καὶ ἄλλοτε εἶχε πάθει τρικυ-
μίαν ἐπίσης φοβεράν, καὶ ὅτι αἵμας τὸ πλοῖον του δὲν τὸ ἐπῆγεν εἰς τὴν χάριν τῆς.

(Πιάραι) Γεράσιμος Καλλιόφας

Διάλε τὰ ταλβεῖδικα τὰ δὴ σου μαῦρα μάτια
ποῦ μοῦ ραῖσαν τὴν καρδιά καὶ κῆματην κομμάτια.

Κομμάτια νὰ μὲ κάμουνες φέτες σὺν τὸ κινδύνῳ
Δὲν σπαρνοῦμαι γ'ὼ ποτὲ γιὰτ' ἤμαστε γειτόνοι.

Πιάσ' τὸ μαχαίρι βάρει μου πιάσ' τὸ μαχαίρι δὸς μου
Μὰ στὴ καρδιά μὴ ποῦ βαρεῖς γιὰτ' οἱ μέσα φῶς μου

Σὺν τὰ γερακοκοῦδονα ἀποῦ 'χει τὸ δοξάρι
'Εἶσα τρέμει ἡ καρδοῦλα μου γιὰτ' ἄλλος θὰ σὲ πάρῃ.

Καινὸν ἐγὼ ἀγάπη καὶ παλὴν μὲ βάλλαν εἰς τὴ μέση
Πέες καινοῦργια τῆς παλίας μὴ ἀμπεστέ νὰ πέσῃ.

Ὁ 'Ερωτας ποῦ 'ναι 'Ερωτας πάντα ζητᾷ νὰ μάθῃ
Τῆς νύχτας τὰ καμώματα καὶ τῆς αὐγῆς τὰ πάθῃ.

Ὅποι' ἀγαπήσῃ μαθητὴ καὶ τοῦ ξελημορήσῃ
Τῇ νεότητι καὶ μὴ χαρῇ μοῖρα νὰ μὴ γνορίσῃ.

Κοιμᾶσθαι μου τὴν καρδιά μὴ πάλι συλλογίσου
Κάθε κομμάτι τοῦ καρδιάς εἶνε καρδιά δική σου.

Ὅλοι μοῦ λένε πὼς μεθῶ μὰ γ'ὼ κρασι δὲ πίνω
'Ενα πούλαμι μὲ μεθεῖ καὶ σὺ ὅσο ε' ἀρίνω.

Τάχῃ μου νὰ γετῇ φρονὶ νὰ τρῶς τὸ μεσημέρι
ν' ἀναστάνῃς καὶ νὰ λές: Ἄχῃ γλυκὴ μου ταίρι.

Μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλο σ' ἔγραψα στὴν καρδιά μου
Καὶ δὲ ὁ λημονὸς ποτὲ ἂν εἶσαι καὶ μακρὰν μου.

Σαράντα δύο γραμματικοὶ νὰ πιάσουνε τὴ πέννα
Δὲν γράφουνε τὰ κἀλλή σου ὡς τάχῳ γ'ὼ γραμμένα

Κοῦμὸ τὸν ἔχει ἀπ' ἀγαπὰ καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦνε
Τάξῃ πὼς βορζόννε νερὸ καὶ τὸν ἐλαττοῦνε.

Θαρρεῖ πὼς εἶμαι γ'ὼ μικρὸς πὼς δὲ ποιεῖ ἡ καρ-
[ῖδ]α μου Σὺν τοῦ μεγάλου καίρονται καὶ μετὰ τὰ σωθικά μου.

Ἀπὸ δὲ πάρω τὰ βουνὰ νὰ βρῶ χελιδνας αἶμα
Νὰ παρκαλέσω τὰ κορμὰ ποῦ λὲν κακὸ γιὰ σένα

Γιὰ σένα ἔχω βάσανα, γιὰ σένα ἔχω πάθῃ,
Γιὰ σένα ἔχω στὴν καρδιά ἕνα κεράκι κι' ἄρτε.

Κατακαμένην μου καρδιά ἂν βορξῇ φαρμάκι πιὲ το
Γιὰτὶ πολλὰ ἐπάτησες γιὰ νὰ ἀγάπῃ φέτος.

Συνεφισμένη οὐρανὸ ποῦ μοῖδεῖς τῆς καρδιάς μου
Ρίψε ἀπ' τὰ σύννεφα νερὸ νὰ σβῆς τὴ φωτιά μου.

Πρόβαλε λέω πρόβαλε κ' ἐδὰ ὅρα ἀπὸ τὰ μένα
κι' ὅπου ποῦλι κι' ἂν εἶχα δῶ ἐρώτησιν γιὰ σένα.

Πρόβαλε λέω πρόβαλε νὰ δῆς καὶ νὰ σὲ δοῦνε
Τὰ μάτια ποῦ σὲ ρέγουνται καὶ ποῦ σὲ πεδινμοῦνε.

Ἐχασα τὴν γαῖδάρα μου μ' ἕνα οὐκὸν δεινὴν
Κι' ὁποῖοτῃ βεῖ ἂς τὴν χαρῆμὶ τὸ σχοινὶ ἂς μοῖφῇ!

Χουζουλιμένους καὶ ντελῆς γυρζῶ γ'ὼ γιὰ σένα
Μὰ σὺ δὲν εἶσαι μισοτικιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ μένα.

Δὲ δέλω κόσμο νὰ θεωρῶ ζωὴ δὲ παρατήσω
Κι' ἂν ἔχω χρόνους γιὰ νὰ ζῶ ἐσένα θὰ τὸ ἀφήσω

Ἀγάπησα νὰ γ'ὼ ζωὴ μὴ γ'ὼ ζωὴ δὲν ἔχω
Σὺν κλήμῃ μὲ κλαδεύοντες καὶ κλαδεῖ μὲν ἔχω.

Ὁσάστῃ 'ναι σὸν οὐρανὸ καὶ φῶλστα σὸν σπαρμένο
Τόσες φορὲς νὰ σὲ φιλῶ τὴν ὥρα δὲ χορταίνω.

Ἄπ' τὰ δὴ σου μαῦρα μάτια τρέχει ἀθάνατο νερὸ
Κι' ὁποῖος τὰ γλυκοφιλήσῃ Χάρομὴ φοβάται πλεῖο!

Κεῖνος π' ἀγαπᾷ τὰ ῥόδα πρέπει νὰ 'χῇ ὑπομονή
Κι' ἂν τὸν ἀγκυλώνουν κι' ὅλας πρέπει νὰ δείχνῃ [πὼς δὲν ποτε]

Ρέθυμον Εὐάγγελος Ε. Φωτιάδης

ΜΙΑ ΠΑΙΔΟΥΔΑ

Δὲν ἔχω ἐγὼ—ἀλλοῖμονο—νὰ μ' ἀγαπᾷ κανένα
ἢ ἀδελφὴ μου περὶ μπροστὰ γεννηθῆκε ἀπὸ μένα.
Κι' ὅπως οἱ ὁμορφοὶ βοσκοὶ ἕνα ἄνθος μὴ χαρίζον
τοὺς βλέπω δινόντας μου τὸ ἀντήν ν' ἀνικαρίζουν
κι' ὅπως παινοῦν τῆς χάρες μου, τὰ ἴσα μου στολίδια
σὴν ἀδελφῇ μου κορυφολῶν: «Ἐἵνε με σένα ἴδια».

Γιὰτὶ μονάχα δώδεκα καλοκαίριον λουλούδια
νὰ κόψω; Ἀπὸ ποῦ λείν κανεῖς ἐρωτικὰ τραγούδια
Κανεῖς δὲ μοῖπε πὼς γιὰ με δὲ πᾶν νὰ πεδῇ.
Προσμένω. Νὰ, θάλλῃ καιρὸς. Εἶμαι ὁμορφὴ καὶ
[φάνει]

αὐτὸ. Μαλλάνια ἔχω ἐγὼ μακρὰ καὶ χρυσαφένια,
ἀπὸ διαμάντι δὴ σείεις σὲ χεῖλια κερασένια,
δύο μάτια καταγάλανα, δύο φρεσὰ μαῦρα-μαῦρα,
δύο μαγουλάκια ποῦ δὲ ποῖν καδὲ φιλοῦ τὴ λαύρα.
(Ἄπ' τὸ Γαλλικὸ) Κων. Γ. Καρυωτάκης

— Φεύγω μητέρα μου χρυσὴ ἀκουσὸς ἡ καμπάνα
Τοῦ Ἑθνοῦς μας σήμερι.

Φεύγω ἐκεῖ ποῦ με καλεῖ ἡ ἄλλη μου ἡ μάνα
Βοήθεια προσμένει.

Αὐτὰ 'πε βιαστικά ὁ νεὸς μοναχὸς παιδί τῆς
ὁμορφῆς παλλητάρι

Ἐκείν τὸν φῆλος γλυκὰ κι' ἔδωκε τὴν εὐχή της
Στὸ μόνο της καμάρ.

Πηγαῖν' ἐκεῖ ἀποῦ βροντῇ τὸ μαῦρο τὸ κανόνι
Στῆς μάχης τὸ γιορτάσι

Τῆς ἀλυσσίδος τῆς σκληρᾶς τὸ διάβα του τῆς λυγρῆς
Στὸ σκότος χύνει γάμο.

Περνάει δάση ρεμματιὰ καὶ λαγκαδιὰς γυρζῇ
μέσα σὴν ἄγρια μπόρα

Ὅμως τῆς χάρης ἡ ματιὰ δέκτρα πλημμυρζῇ
Κι' ὁλο μετρᾷ τὴν ὁρα.

Ἄπ' τοῦ πολέμου τῆς βῆς τ' ἄγριο πανηγυρῇ
παίειν ὁ γυῖος νὰ γεγῇ

Πὼς μετ' ἡ μητρὸς ἀγκαλιὰ γλυγορα θὲ νὰ γυρῇ
Κι' ὁ πόθος τῆς θὰ πᾶρῃ.

Μὰ τὴ στιγμὴν ποῦ μετὰ χαρὰ τὸ γράμμα της διαβάσει
ἡ μάνα ἡ καλὴν

Σφαῖρα τὸν γυῖο τῆς ἄμωρον στὸ χῶμα τὸν σωρίζει
Καὶ ἐνδοῦσε πεδινά.

(Ἀλεξάνδρεα) Γεωργία Κ. Οικονομίδου

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΜΟΥΣΤΟΣ ΚΡΑΣΙ

Πολλὴ ἡ ὀλίγον ὅλοι ἀγαπῶμεν τὸ κρασί.
Καὶ ὅσοι ἀκόμη δὲν ἐβρουν ἡ δὲν ἐνθυμούν-
ται τὸν περιήρμον στίχον τοῦ Προφητάγαθου
Δαυὶδ «καὶ ὅλως εὐφρανῇ καρδίαν ἀνθρώ-
που», ἔχουν ὀπωδῶντες τρυφερὰ αἰσθηματα
πρὸς τὸ κρασί.

Οὕτε δὲ ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ τὸ ἐναντίον
ἀποῦ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας κατοικοῦμεν τὴν χῶ-
ραν τῆς ἀμπελῆς, ὅπως ἀπεκρίσθη τὴν πα-
τρίδα μας ὁ Ἰσχυρὸς Γαβὴ, ὁ ὁποῖος μάλι-
στα, ἀναγέρων διὰ τὰ κρασιά της Ἑλλάδος,
τίποτε περισσώτερον ἢ τίποτε ὀλιγώτερον, ἀπο-
δίδει τὴν ἀνθῆσιν, τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδίαν,
τοῦ ἀρχαίου πρὸ πάντων Ἑλληνικῶν πνεύμα-
τος, εἰς τὴν ἀρθρὸν χρηστὴν καλὸν ὀργανὸν ὑπὸ
τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου ἐν γένει.

Αὐτὸ ἀρκεῖ, νομίζω, διὰ νὰ φανῇ ἡ σπου-
δαίτης τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ κατασκευὴ τοῦ
μούστου καὶ δι' αὐτοῦ ἡ κατασκευὴ τῶν οἴνων
εἰς τὴν ὁποίαν καταγίνονται τὴν ὁρμὴν οἱ σχετικὸί
ἐπιχειρηματίαι καὶ οἱ προνοητικοὶ οἰκοκυ-
ρατοί.

Τὸ πὼς ἐκθλίβεται ὁ μούστος ἀπὸ τὰ στα-
φύλια εἶνε πασιγνώστον. Ἄλλ' εἰς ὀλίγους
εἶνε γνωστὸν τὸ πὼς μετατρέπεται ὁ μούστος
εἰς οἶνον. Μέχρι δὲ πρὸ τίνων ἐστὼν ἡτο μυσ-
τήριον καὶ δι' αὐτοῦ ἡ κατασκευὴ τῶν οἴνων
ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ ἐπιστήμῃ. Καὶ ἀκόμη τελείως δὲν
ἐξηκριβώθησαν τὰ κατ' αὐτὴν τὴν μετατροπὴν.

Ἄλλ' ἂν καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα μένει καὶ
σήμερον σκοτεινὸς ἡ ἀκριβοῦς ἀποδοξίς ὁ τὸς
ποῦ μεταβολῆς τοῦ μούστου εἰς κρασί, ὅσον ἀ-
φορᾷ τὰς λεπτομερείας. Τὰ γνωστὰ εἶνε πλεον
ἢ ἀρκετὰ διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ γενικὴ τοῦλά-
χιστον ἰδέα, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἀρκετὴ διὰ τοῦς
μὴ ἐιδικούς ἐπιστήμονας.

Ἡ ἀπὸ τὸν μούστον κατασκευὴ τοῦ οἴνου
ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τοῦς ἀρχαιοτάτους χρόνους.
Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀμήρου, καθόσον γνω-
ρίζομεν.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε γνωστὰ τὸ αἷμα τῆς μετα-
βολῆς τῶν ἑκατομμύριον χυμῶν τοῦ μούστου.
Πρῶτος ὅστις ἔδωκε σπουδαιοτάτην ὠδήν
εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τῆς χημώ-
σεως τοῦ μούστου κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα
ἦτο ὁ Παστέρ, ἐφευρέτης τῆς θεραπείας τῆς
λύσσας.

Ὁ Παστέρ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ οἰνοπνευματικὴ
ζύμωσις τοῦ μούστου γίνεται πάντοτε παρου-
σίᾳ μικροοργανισμῶν, τῶν ζυμομυκητῶ

νίδας Ἀθηνῶν « Ὁραία Χ
p. r. Σπάρτην.

Ο ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

“Ολος ο κόσμος έχει περιζώσει τούς τρεις άτυχείς και χορεύει γύρω των!”